Lietuvos nacionalinė
M.Mažvydo biblioteka

Alp (LK) 2716

Registered by Australia Post - PublicationPrint Post Approved PP 349034/00034 Price $1-50.
The Echoes of Homeland - The Australian Lithuanian Catholic fortnightly

TĖVIŠKĖS AIDAI

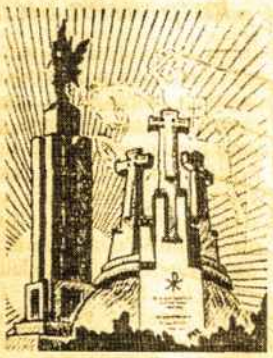

Serving the Lithuanian Community for over 51 years

Nr 13 (2389) 2007 LIEPOS - JULY 11

This fortnightly newspaper was mailed on Wednesday, July 11, 2007

mgestautas@hotmail.com

Dariaus ir Girėno Testamentas

„Mes skrisime į Lietuvą!

Lietuvių tauta laukia iš savo sūnų ir drąsesnių žygių. Būtinai reikia ir jos sūnums prisidėti prie bendrojo darbo - tirti dar mažai žinomas Žiemių Atlantiko vandenyno oro sroves, o taip pat naujai išrastus navigacijos būdus ir priemones pritaikyti kasdieniniams reikalams. Mes, gyvendami tokiais laikais, kada oras stengiamasi panaudoti žmonijos reikalams, laikome savo pareiga tautos vardu tą darbą garbingai atlikti.

Jaunoji Lietuva! Tavo dvasios įkvėpti, mes stengiamės tą pasirinktą uždavinį įvykdyti. Mūsų pasisekimas tegu sustiprina Tavo dvasią ir pasitikėjimą savo jėgomis ir gabumais! Bet jei Neptūnas ar galingasis audrų Perkūnas ir mums bus rūstus - pastos mums kelią į Jaunąją Lietuvą, turėsi iš naujo ryžtis, aukotis ir pasirengti naujam žygiui, kad audringųjų vandenynų dievai būtų patenkinti Tavo pastangomis, pasiryžimu ir nekviestų Tavęs į Didįjį Teismą.

LITUANIKOS laimėjimas tegu sustiprina jaunųjų Lietuvos sūnų dvasią ir įkvepia juos naujiems žygiams.

L I T U A N I K O S pralaimėjimas ir nugrimzdimas į Atlanto vandenyno gelmes tegu auklėja jaunųjų lietuvių atkaklumą ir ryžtumą, kad Sparnuotas Lietuvis būtinai įveiktų klastingąjį Atlantą Tėvynės - Lietuvos garbei!

Tad šį savo skridimą skiriame ir aukojame Tau, Jaunoji Lietuva!

Tą didįjį bandymą pradėsime, tikėdamiesi Dangaus palaimos!

Steponas Darius ir Stasys Girėnas"

Lietuvos Valstybės dienos (liepos 6 d.) proga -

puoselėdami tautinę kultūrą, meilę savo tėviškei, kviečiame visus vadovautis tauriais Vinco Kudirkos Tautiškos giesmės žodžiais: „Iš praeities Tavo sūnūs te stiprybę semia".

Skulptoriaus Vytauto Kašubos sukurti kunigaikščių atvaizdai.

„Mindaugas (valdė 1240-1263)

...Mindaugas suprato, kad tikru valdovu jis nebus nepašalinęs pačių galingiausių žemių kunigaikščių. Juos šalinant kilo didelis vidaus karas. Mindaugo priešai rėmėsi žemaičiais, kuriuos palaikė Livonijos ordinas, Rygos vyskupas ir Haličo kunigaikštis.

Ieškodamas išeities, Mindaugas susitarė su Livonijos ordinu. Ordinas padėjo jam apsikrikštyti (1251 m.) ir apsivainikuoti karaliumi (1253 m.), bet Mindaugas turėjo užleisti ordinui Žemaitiją (1253 m.). Lietuvos karalystė tapo pripažinta tarptautiniu mastu, tačiau kartu iškilo pavojus, kad vokiečiai pavergs žemaičius.

Žemaičių pergalė prie Durbės (1260 m.) šį pavojų pašalino, bet Mindaugui sukėlė naujų keblumų. Žemaičiai reikalavo, kad Mindaugas paimtų juos savo valdžion ir stotų vadovauti kovai prieš vokiečius. Žemaičius palaikė ir Lietuvos karalystės visuomenė.

Šitaip spaudžiamas Mindaugas priėmė žemaičių pasiūlymus ir 1261 m. ėmė kariauti su Livonija. Stodamas į šį karą, jis stengėsi neprarasti savo krikščioniškojo valdovo padėties, nes nuo to parėjo Lietuvos tarptautinis pripažinimas. Visiems įtikti buvo sunku, mat kryžiuočiai skelbė, kad Mindaugas atsivertė į pagonybę, o žemaičiai buvo griežtai nusistatę prieš krikščionybę.

Be nedidelių laimėjimų, kova prieš Livoniją apčiuopiamų rezultatų nedavė. Šioje sudėtingoje situacijoje Mindaugą 1263 m. nužudė sąmokslininkai. Sostą užgrobė jiems vadovavęs Treniota. Treniota grąžino pagonybę, ir Lietuva vėl tapo politiškai izoliuota. Vis dėlto svarbiausias Mindaugo pasiekimas išliko: Lietuvos valstybė gyvavo toliau."

Edvardas Gudavičius

Prisiminame Atlanto nugalėtojus

1933 liepos 15 d., 6.24 val. Lituanika pradėjo aniems laikams didžiulę kelionę Lietuvon. Kaip lakūnams sekėsi virš Atlanto - žinių nėra.

Prie Europos krantų lakūnai vengdami susitikti su didele audra, nutarė nebeskristi per Londoną, bet pasuko per Škotijos šiaurę.

Liepos 16 d., 23 val. lakūnai praskrido Štatgardą, Vokietijoje, paleisdami bengalinę ugnį.

Liepos 17 d., 0 val.36 min., kai ligi Kauno tebuvo likę 650 km., Lituanika sudužo Soldino miške. Prie jos tuojau buvo pristatyta nacių smogikų sargyba.

„Lietuva-Lietuviams"
Melbourno DLK Vytenio Šaulių kuopos biuletenis.

...Netrukus po lakūnų žuvimo Lietuvoje imta dainuoti liaudies sukurtas jautrias dainas apie Darių ir Girėną. Apdainuodama jų skrydį, meilę Lietuvai, žuvimą Vokietijos žemėje, liaudis kūrė legendas. Lietuvoje lakūnų pavardės tapo daugelio žmonių vardais. Iki Dariaus ir Girėno skrydžio tokių vardų nebuvo...

Iš N.Dariūtės-Maštarienės knygos „Darius ir Girėnas"

Steponas Darius ir Stasys Girėnas

Tautos didvyriams - Atlanto nugalėtojams atminti Lietuvoje pagaminta lietuvišką filmą. Darius - R. Sabulis ir Girėnas - E.Nekrošius prie Lituanikos, kuri buvo pagaminta naturalaus dydžio.

Pusė metų - kaip viena diena

kunigas Kazimieras Ambrasas, SJ

Prisikėlimo bažnyčioje kartu su būriu kunigų arkiv. Sigitu Tamkevičium, vysk.Jonu Ivanausku ir iš Prancūzijos atvažiavusiu vysk. Guy Gaucher, kurio knyga "Teresės Marten gyvenimo istorija" dabar guli ant stalo, aukojome šv.Mišias, per kurias prisiminiau Jus. Dėkoju Jums už maldas, prisiminiau visas Jūsų bėdas, Jūsų kaimynus, vaikus ir visus po 5 žemynus išsibarsčiusius lietuvius. Siunčiu Jums kuo nuoširdžiausius palabinimus iš Santakos, kur Nemunas srūva, kur Vilnelė teka, kur tėvai jėzuitai dar lietuviškai šneka.

Žiūriu į staiga taip mūsų padangėje pasikeitusį orą - užvakar dar buvo taip gražu, saulė žeme ridinėjosi, o šiandien - druokia lietus ir metereologai žada Vakarų Europos šalims didelius potvynius. Jau šiek tiek nuo potvynių plūkojo Klaipėda, Panevėžys, o Kauno, Vilniaus dar nepasiekė. Nežinia, kas toliau bus. Gal Lietuvoje daugiau potvynių nebus. Taigi - tokios tokelės. Jau daugiau kaip mėnuo Lietuvoje iš vienos vyskupijos į *kitą, po ligonines ir slaugos namus*, kalėjimus ir bažnyčias vežiojamos šv.Kūdikėlio Jėzaus Teresės relikvijos, iškeliavo Latvijon. Šv. Palaikai, atvežti iš Prancūzijos Lisieux, kur neseniai teko su grupe iš Lietuvos melstis, aukoti šv.Mišias prie jos palaikų, lankytis Arso klebono parapijoje ir iš tos pačios taurės, kurią naudojo per šv.Mišias tas šventasis, gerti Kristaus Kraują, taip pat pėsčiomis *su 7-8 tūkstančiais maldininkų* iš Paryžiaus per Molėtus, kelių tūkstančių maldininkų kojų ir lietaus ištižintus Prancūzijos molius eiti per derlingus šio krašto laukus.

Be to, dar šiemet teko pamatyti Rusijos vienuolynus, išaugusį Peterburgą, Šventojoje susitikti su sveikuoliais ir jiems šį tą papasakoti, aplankyti Guronis, kur vysk.J.Matulaitis jau pastatė du namus, baigia įrengti kardinolo V.Sladkevičiaus gimtinėje gražias koplyčias, takelius, kur išaugs koplyčia; mačiau Šiaulius, Pakruojį, Palangą, Kretingą, kur lankėsi šv.Teresėlės palaikai, Kaišiadoris, kur neseniai buvo šv.Teresėlės palaikai.

Regis, nieko nenuveikta, nepadaryta, o jau pusmetis prabėgo, sodais nužydėjo, gegute nukukavo, rugių, vasarojų ir kviečių želmenimis nubangavo.

Moju Jums iš Santakos ir visus dar norėčiau pamatyti, ranką paspausti, atsiprašyti, padėkos žodį tarti. Jus kuo nuoširdžiausiai sveikina, prie altoriaus ir šiandien, ir vakar prisiminęs, ir ryt prisiminsiąs kun.Kazimieras, *kasdien vis tas pats ir kitas. Kaip* laikotės, kaip Jūsų šviečia akyse ir kojelės laiko? Kaip laikosi Jūsų kaimynai, bičiuliai ir priešai? Kaip krutate? Ar nepavargote?

Jūsų k.K.

Apie šventųjų relikvijas

Benas Ulevičius

(Tęsinys)

Savaime peršasi klausimas, kodėl Dievas negalėtų suteikti savo prigimties iš karto, be ilgo ir varginamo proceso?

Paprastai įsivaizduojame, jog galėtume nesunkiai bendrauti su Dievu tiesiogiai, patirti jo begalinį gėrį ir meilę. Tačiau visi kada nors aprašyti galingi Dievo prisiartinimai prie žmogaus nusakomi kaip žmogui vargiai pakeliami, gniuždantys. Prisiminkime kad ir Jėzaus atsimainymą ant Taboro kalno. Vos Kristaus dievystės šviesa kiek labiau prasiskverbia pro jo žmogystės šydą, apaštalai praranda sugebėjimą normaliai funkcionuoti šioje žemėje. Jie puola žemėn, jų mintys tampa nerišlios. Čia tinka palyginimas: saulės šviesa gera, tačiau ji kelia skausmą pelėdos akims. Panašiai dieviška prigimtis negali būti staiga suteikta žmogui visiškai išsiskleidusi, niekaip nepritaikyta, „nesuarchyvuotu" pavidalu. Toks dieviškos šviesos ir gėrio perteklius neperkeistai žmogaus prigimčiai būtų nepakeliamas, ją sugniuždytų ir greičiausiai visai sunaikintų.

Visa tai išties nuostabu. Grįžkime prie relikvijų klausimo. Jeigu teisingai supratau, krikščionys, gerbdami relikvijas, iš tikrųjų pagerbia Kristų?

Būtent taip! Šventasis tapo tiek panašus į Kristų, kad jo kūną galime laikyti tartum Kristaus kūno „skeveldra". Mintis labai bibliška. Prisiminkime apaštalą Paulių, kuris tvirtina, jog „jau ne jis gyvena, bet Kristus gyvena jame". Biblija pateikia aiškių įrodymų, jog šiuos žodžius turime suprasti pačia tiesmukiausia prasme. Pauliaus kūnas *pasižymi Kristaus kūno savybėmis*. Pvz., jį palietusios skepetos prisipildo išganingos gydomosios galios.Prisilietimas prie tokio žmogaus kūno - prisilietimas prie prisikėlimo jėgos, kuri plaukia iš Kristaus. Dėmesys šventųjų relikvijoms iš tikrųjų yra dėmesys Kristaus gyvasčiai, kuri daro mus šventus. Tai pagarba *Šventajai Dvasiai, kuri paverčia mus* Dievo šventovėmis. Mes gerbiame šv. Teresėlės palaikus, džiūgaudami ne vien dėl pačios Teresėlės šventumo, bet garbindami Kristų, galingai veikusį ir tebeveikiantį joje.

(Bus daugiau)

Linas Bukauskas.

Tėvo Stanislovo testamentas

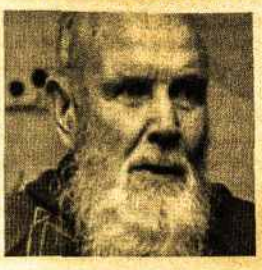

Pro memoria Tėvui Stanislovui

Jis jau žinojo, kad kažkur yra dar Kažkas - Tas, kuris viską regi, pasveria, suskaičiuoja ir gerus, ir blogus darbus, gelbsti ir baudžia, bet tada jo Dievas, jam artimiausias ir tikriausias, - galbūt kaip ir ne vienam iš mūsų, net ir gerokai paaugėjus,- buvo medinis nežinomo meistro rankų kūrinys. O Kažką vaikui išties nelengva perprasti, nelengva įsileisti į savo pasaulį, juolab kad dažniausiai jis - bažnyčios paveiksluose, įlipdiniuose, aplinkinių žmonių bylojimuose – vaizduojamas kaip kaži kokia dvasia, o geriausiu atveju - kaip rūstus senolis. O šis Dievulis kabojo visada čia pat - dažnai jis tai prisimindavo - apšviestas raustančios saulės šviesos, trobos kampe, netoli lango, visada nenusakomo tikrumo ir švelnumo kupinas, skausmo šypsniu suskeldėjusiose lūpose. Primerktos gęstančios akys žvelgė į žaižaruojančius ant grindų medžių lapų šešėlius...

Tokiu pavidalu tas Kažkas pirmą sykį pasibeldė į jo širdį, toks jam atsivėrė ir paviliojo: kartą Mama, - vėliau neprisiminė ar taip buvo išties, ar tik (o gal ir net ne jo sapnuotas) sapnas, - nukabino kryžių nuo sienos, priėjo prie savo *Brilijanciko* (taip jį dažnai šaukdavo, nors buvo pakrikštytas Algirdu Mykolu) ir, liepus atsiklaupti, priglaudė prie lūpų, lyg netyčia – ir prie veido. Patirtas jausmas buvo panašus į tą, kuris, rodės, persmelkdavo ir pripildydavo jo sielą keistos ramybės Mamai delnu palietus *kaktą prieš užmiegant, kur nors išvykstant* ar sugrįžus iš kelionės. Nukryžiuotojo akys, regėjos, žvelgė tiesiai į jo akis, lyg kažką norėdamos pasakyti. Galbūt tuomet vaikui pasidingojo, kad tas jų namuose visą jo gyvenimą gyvenęs medinukas yra gyvas. Taip, tikrai gyvas!

Nesuvokiamos jėgos verčiamas jis suklupo ir paėmė Dievulį į rankas. Nukryžiuotasis buvo už jį mažesnis, bet silpnos vaiko rankos vos galėjo išlaikyti jo svorį. Išplėstomis akimis jis žvelgė į vinimis pervertas kraujuotas kojas. Ir pravirko... Ar iš baimės, ar iš neįsisąmonintos nuojautos, kad kažką – *KAŽKĄ* - privalo daryti, jo širdis ėmė daužytis, kad, rodės, viskas aplinkui sujudo, sudundėjo. Ir tada jis išgirdo, o gal jam, kaip prisiminęs nesyk pamanydavo, tik pasirodė, kad išgirdo: „Myliu. Tave myliu..."

Prabėgo dar ne vieni metai. Neramios vaikystės, paauglystės metai. Savaip auginę, brandinę. Kol atėjo laikas. Vėliau jis šypsodamasis galės sakyti: taip, viskam, kaip rašė Mokytojas, yra laikas, ir kiekvienam dalykui tinkamas metas po dangumi: laikas laikyti ir laikas išmesti, laikas perplėšti, laikas - susiūti. Ir laikas suvokti: kas paiso vėjo, niekada nesės, o kas spokso į debesis - niekada nepjaus. Tiktai - juo daugiau žinai, tuo labiau kankiniesi. Juolab kai duota sužinoti, pažinti daugiau, nei tikėtasi. *Vėlei sutiktas ir pažadinęs jį eiti*, pastūmėjęs mokytis būti Kažkas nauju gyvenimo laikotarpiu apsireiškė jau kitaip - kaip *Tremenda Majestas*. Tačiau ne tik kaip pagarbą bei baimę kelianti, bet ir teikianti viltį sulaukti ir atsakymą, ir padrąsinimą, ir pateisinimą esybė.

„Dievas, - svarstė jis, - ne toks, kokį kažkada sutikau, ir daugiau nei tai, ką pažinau seniau. Tai - Baisinga Didybė. Neaprėpiama, neapčiuopiama, neišmatuojama. Visada ir visur esanti Didybė, - kvaili mūsų filosofai? Jis - Didybė. BĖT. Jis, be abejo, taip pat ir spinduliuojanti ramybę, palaimingą džiaugsmą ir nešanti taiką Meilė". Meilė, kurios atvaizdas nuo gimimo šildė jį ir jo namus... Ar tuomet jis jau suprato, kur ir kodėl turi eiti? Galbūt. Vėliau, kai jau buvo tapęs tėvu Stanislovu, ne kartą sakė: „Tu sugundei mane Viešpatie, ir aš leidausi sugundomas".

Buvo jis gundomas kitaip ir kito gundytojo. Todėl ne tik ėjo, bet ir krito, o parpuolęs kėlės ir vėlei žengė naują žingsnį. Ir nebijojo apie tai netgi viešai prabilti, kalbėti, nebijojo būti smerkiamas, baramas. „Taip, - sakydavo jis, - nuolat suklystu, bet... Kodėl taip nemokam suprast, atleist, kodėl taip nemokam mylėt?". Kažkada Jonas Auksaburnis rašė: „Jie apie mane dar ne viską žino. Jeigu žinotų, koks esu nusidėjėlis – ne tai dar imtų kalbėti..." Kai įsišnekėdavome šia tema, Tėvas Stanislovas dažnai pakartodavo tuos Jono Auksaburnio ar panašius kitų mokytojų žodžius, kuriuos susimąstęs palydėdavo retoriniu klausimu: „Koks esu nusidėjėlis. Viešpats pašaukė mane, o aš... Ar išmokau gyvent? Ne, vis dar tik mokausi, gal ir nebe pirmoje klasėje. Ar išmoksiu? Kažin...".

Džiugu, kad puikybė jo neužvaldė. Tėvas Stanislovas stengėsi visada sekti tuo, kurį jau taip seniai pamilo ir kuriam paaukojo save. Todėl ir ėjo. Visada ėjo. Klupdamas ir keldamasis. Iki pat kūniškosios mirties. Apkabindamas, padrąsindamas. Ir vesdamas visus,- o jų – šimtai, tūkstančiai,- norėjusius pažinti tą, kuris kadais kreipdamasis į jį kaip medinis apsilaupiusiais dažais ir kančios iškreiptu veidu Dievulis, jam pačiam vieną dieną tapo ir visą gyvenimą buvo visa ko šulas ir Meilė. Meilė, pripildanti ir įprasminanti tai, ką vadiname Gyvenimu.

Kai Tėvelį prieš pat jo mirtį aplankiau Kėdainių ligoninės reanimacijos skyriuje, atsisveikindamas jis lėtai pakėlė ranką ir sunkiai tardamas žodžius tyliai, bet aiškiai ištarė: „Bloga, labai. Greit išeisiu... Laiminu tave, myliu, neliūdėk. Mokykis gyventi, tikėk ir gyvenk! Gyvenkit, net jei ir sunku... Visus jus laiminu... laiminu... mylėkit..."

***MOKYTIS GYVENTI, TIKĖTI, MYLĖTI IR NELIŪDĖTI. NET JEI IR LABAI SUNKU* – tai, tikriausiai galima sakyti, svarbiausias Tėvo Stanislovo testamentas. Pradėtas rašyti tėvų namuose ir rašytas visą gyvenimą. Visiems mums.**

Bernardinai.lt

TĖVIŠKĖS AIDAI

ABN 59 479 733 423

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 9376 7355.

Published by the Australian Lithuanian Catholic Federation

Redaktorė Marija Geštautienė, email: mgestautas@hotmail.com

Nežiūrint, kad mažėjantis prenumeratorių skaičius ir nuolat didėjančios leidybos išlaidos, prenumeratos kaina metams liks ta pati - Australijoje $45, Europoje ir Amerikoje paprastu ir oro paštu $A90. Atskiras numeris $1-50.

Esame dėkingi visiems, kurie kasmet šalia prenumeratos paskiria auką, ir kurie nepamiršta *TA* savo palikimuose. Tokios visos aukos leidžia laikraščiui gyvuoti.

Skelbimai už skilties vieną cm $4. Užuojautos ir padėkos nuo $20. Prašome čekius rašyti vardu "Tėviškės Aidai". **(Please write cheques in name of "Teviskes Aidai")**

Nuolatiniams skelbėjams daroma nuolaida.

Už skelbimų ir pasirašytų straipsnių turinį neatsakome. Redakcija korespondencijas trumpina ir taiso savo nuožiūra.

Lietuviškas teisingumas: advokatai prieš šimtametę

Ieva Urbonaitė, www.DELFI.lt

101 metų vilnietė Elena Taškūnienė negali džiaugtis ramia senatve. Iš butuko prestižiniame Žvėryno rajone nebeišeinanti moteris DELFI sakė bijanti savo kaimynių - Lietuvos advokatų tarybos pirmininko pavaduotojo J.Čivilio uošvės ir žmonos, kurios nuolat ją skriaudžia, nusavino dalį turto, tačiau teismuose nesunkiai laimi bylas. Nuo 1945 metų gegužės antrame Traidenio gatvėje esančio namo aukšte gyvenanti senolė juokauja, kad į savo namus galėtų nebent užskristi. Teismų sprendimu, jai nuosavybės teise nebepriklauso nė vienas įėjimas į namą. Pasak moters, visi jie - įtakingų kaimynų.

Senolei ir jos svečiams netrukdoma naudotis teismo sprendimu specialiai jai namo išorėje pastatytais laiptais. Tačiau kyla klausimas - kam kaimynams nuosavybė į senolės buto priėigas, laiptus ir duris, nuo kurių jie netgi rakto neturi?

Kaimynės kaltinimus advokatė D.Čivilienė vertina kaip visišką absurdą. „Nuosavybę įgijau teisėtu būdu, iš jos nieko nenusavinau, nes neįmanoma nusavinti to, ko ji neturėjo, tai pripažino ir eilė teismų", - DELFI sakė teisininkė.

Tai, kad ji - advokatė, D.Čivilienės nuomone, absoliučiai neturi jokios reikšmės, „antraip būtų galima kalbėti apie nusikalstamą susivienijimą, į kurį įeitų ir Aukščiausiojo Teismo, ir Vyriausiojo administracinio teismo kolegijos nariai, kurie bylas pagal nepagrįstus (kaimynės-DELFI) reikalavimus nagrinėja nuo 1994 metų".

Paklausta, ar nebuvo minties tiesiog padovanoti močiutei tą laiptinę ir baigti šią istoriją, D.Čivilienė sakė negalinti to padaryti, nes tai - vienintelis priėjimas prie namo stogo, kurį ji remontuoja.

„Mano lėšomis trinkelėmis nutiesti ir bendrieji takai, ir vandentiekis, ir stogas remontuojamas mano lėšomis. Niekada ponios Taškūnienės neprašiau nė vieno cento prisidėti prie šitų darbų. Negaliu sau pasidaryti taip, kad neprieičiau prie stogo. Juk mūsų namas įtrauktas į Kultūros paveldo objektų sąrašą, tad privalo būti tvarkomas", - sakė advokatė.

Įtampos kilo per privatizaciją

Neseniai 101 gimtadienį paminėjusi ponia Elena DELFI pasidejavo vis sunkiau girdinti, matanti. „Kojos nebelaiko, tačiau amžius - gražus, ne kiekvienas tokio sulaukia", - šypsojosi inteligentiška senolė.

Nors pasivaikščioti išeina tik į balkoną, laukdama svečių ponia Elena pasirūpina ant mažytės virtuvėlės stalelio gražiai sudėlioti kavos puodelius ir saldumynus. „Pirmiau pasivaišinkime", - apie patirtas nuoskaudas neskuba pasakoti ponia Elena, iš pradžių prisimindama, laikus, kai žalumos apsuptame

Namas sostinės Traidenio gatvėje, kuriame gyvena Elena Taškūnienė

dviejų aukštų namelyje glaudėsi ne tik ji ir dabartiniai kaimynai, bet ir daugiau gyventojų.

Vienam žmogui po karo čia buvo skiriami 9 kvadratiniai metrai, skirtingos šeimos naudojosi bendra virtuve, koridoriumi, tačiau visiems visko pakako.

Situacija pasikeitė prasidėjus butų privatizavimui. Pasak senolės, tuomet pirmame aukšte gyvenusi jos kaimynė D.Kazlauskienė, padedant dukrai D.Čivilienei, pasirūpino, kad pirmame aukšte neliktų nė vieno svetimo, o paskui ir ponią Eleną įspėjo: „Dabar tavo eilė. Ne su tokiais susiprovijom".

Teismo sprendimus vadina nežmoniškais

„Tada, atsimenu, susinervinau, bet nutariau nekentėti, nors D.Kazlauskienės būdai - neišpasakyti. Buvo mane užrakinusi rūsyje, užsiundžiusi šunį. Stengiausi neduoti progos jokiai konfliktinei situacijai, tačiau kai sužinojau, kad po mano mirties jai viskas čia liks, nebegalėjau nutylėti", - pasakojo moteris.

Ponios Elenos nuomone, ramiai gyventi jai neleidžiama todėl, kad kaimynai nori viso namo. „Jie išponėjo, šeima išaugo. D.Čivilienė jau turi pora anūkų, jiems reikia čia", - sakė senolė, net nežinanti, kad, pralaimėjus paskutinę bylą prieš kaimynus, 101 gimtadienio išvakarėse iš jos pensijos turėjo būti sumokėtos kelis tūkstančius litų siekiančios teismo ir kaimynių advokato išlaidos. Teismų sprendimą neįgalią, vienišą senutę apdėti tūkstantiniais mokesčiais, žinant, kad ji pati nepajėgi susimokėti, ponią Eleną globojanti dukterėčia Jadvyga Marija Vaičiulis vadina žiauriu ir necivilizuotu dalyku.

„Tokie nežmoniški sprendimai užkerta kelią daugybei žmonių ginti savo teises ir jaustis žmonėmis", - DELFI teigė Australijoje gyvenanti senolės giminaitė, pridurdama, kad jeigu ji neturėtų galimybės savo lėšomis sumokėti Lietuvos teismų priteistų sumų, išieškojimas būtų nukreiptas į vienintelį tetos Elenos būstelį antrame namo aukšte, kurį ji taip brangina.

Kai prieš daugiau nei 60 metų ponia Elena atsikraustė į savo butuką, čia nebuvo nei elektros, nei vandens, nei kanalizacijos. Tačiau po truputį viską susitvarkė, susipirko baldus.

Kaimynė A.Kazlauskienė pirmame to namo aukšte įsikūrė dešimtmečiu vėliau, ten gimė ir jos dukros.

Pasak J.M. Vaičiulis, prasidėjus butų privatizavimui, A. Kazlauskienė ir D. Čivilienė tetai už akių išsipirko ir visas bendro naudojimo patalpas: koridorių pirmame namo aukšte, laiptus, vedančius į antrą namo aukštą, kuriame yra tetos Elenos butas ir kuriais naudojosi tik teta Elena. „Kitokiu būdu ji negalėjo patekti į savo butą, tačiau D. Čivilienė ir A. Kazlauskienė iš karto pradėjo trukdyti jais naudotis, liepė už savo lėšas pačiai statytis laiptus į butą", - pasakojo senolės globėja.

Tuo metu poniai Elenai buvo jau 86 metai. Vieniša pensinio amžiaus pirmos grupės invalidumą turinti senolė gyveno iš kuklių pajamų ir neturėjo statybos darbams reikiamų lėšų.

Laukė mirties

„Nepaisydamos, kad pagal įstatymus bendro naudojimo patalpos negalėjo būti išpirktos, D. Čivilienė ir A. Kazlauskienė padavė tetą į teismą, norėdamos ją išgyvendinti iš bendro naudojimo patalpų pirmame aukšte, ir įpareigoti tetą statytis atskirą įėjimą", - prisiminė jos dukterėčia.

Globėjos įsitikinimu, šia byla teismas turėjo tuojau pat išspręsti ir panaikinti D.Čivilienės ir A. Kazlauskienės nuosavybės teises į bendrą koridorių.

„Tačiau vietoje to, teismo procesas buvo vilkinamas. Teta pasakojo jutusi, kad tai buvo daroma tyčia, laukiant jos mirties. Teismui nepakako namo planų, tad pas senolę buvo atsiųsta komisija, kuri tikrino, ar tikrai ji savo butą gali pasiekti tik per koridorių ir laiptus, kuriuos D. Čivilienė ir A. Kazlauskienė buvo išpirkusios", - pasakojo J.M.Vaičiulis.

Išgirdusi šią istoriją J.M.Vaičiulis suprato, kad teta neapgins savo teisių, tad atvyko į Lietuvą padėti giminaitei gintis nuo kaimynų. Gavusi įgaliojimą atstovauti E.Taškūnienei, jos giminaitė sužinojo, kad 1992 metų vasario 24 dienos pirkimo-pardavimo sutartimi, kuri buvo sudaryta Vilniaus miesto Žvėryno seniūnijoje, D. Čivilienė ir A. Kazlauskienė sugebėjo be tetos žinios ir sutikimo išsipirkti bendro naudojimosi patalpas - vienintelį namo koridorių ir vienintelius laiptus, vedančius į tetos butą antrame aukšte.

„Prašydama apginti tetos teises, Lietuvoje kreipiausi į visas valdžios institucijas, įstaigas, tačiau išgirdę problemą pareigūnai visi kaip vienas atsakydavo - „Negali būti, kad išpirko bendrą koridorių", - prisiminė DELFI pašnekovė.

Įpareigojo statyti atskirus laiptus

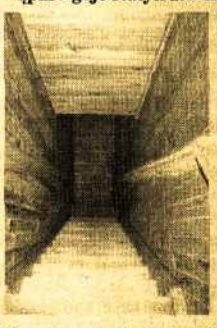

Kad būtų drąsiau, tuomet į teismą senolę lydėjo ne tik dukterėčia, bet ir jos sesuo, dvi pažįstamos.

„Kai visos laiptais nusileidome iš antro aukšto, D. Čivilienė ir A. Kazlauskienė čiupo mane už plaukų ir pradėjo spardyti. Kiek tai truko, iš to siaubo jau net negalėjau pasakyti. Po šio užpuolimo nuėjome į Žvėryno policijos nuovadą, kurioje užregistravome skundą dėl mano sumušimo. Vėliau sužinojau, kad A. Kazlauskienė ir D. Čivilienė buvo nubaustos administracine tvarka", - pasakojo J.M.Vaičiulis.

1994 metų birželį Vilniaus miesto apylinkes teismas pripažino, kad bendro naudojimosi patalpų išsipirkimas - negaliojantis ir įpareigojo Žvėryno seniūnijos valdybą A. Kazlauskienei ir D. Čivilienei grąžinti pinigus, sumokėtus perkant minėtas patalpas.

Kaimynėms teismas pavedė savo lėšomis pagal pateiktą projektą įrengti atskirą įėjimą į antrą namo aukštą, kuriame gyveno senolė.

A.Kazlauskienei ir D. Čivilienei buvo nustatyta naudotis pirmo aukšto koridoriumi, o poniai Elenai - naujai pastatytu atskiru įėjimu ir laiptais, namo išorinėje pusėje.

1995-metų gegužę nekilnojamojo turto registro ir kadastro įstaigoje senolė savo vardu nuosavybės teise įsiregistravo jai skirtus naujai pastatytus laiptus ir prie jų antrame aukšte esantį koridorių. Tačiau dėl to advokatų kaimynystė poniai Elenai netapo lengvesnė.

Už akių išregistravo senolės nuosavybę

Pasak J.M.Vaičiulis, kaimynės be tetos žinios ir sutikimo Vilniaus miesto 1 apylinkės teismo sprendimu ir Vilniaus apygardos administracinio teismo sprendimu pasisavino bendrą pirmojo aukšto koridorių ir laiptus į antrą aukštą.

„Taip D. Čivilienė ir A.Kazlauskienė užsigrobė visus be išimties įėjimus į namą, namo koridorius ir laiptus, nors tai prieštarauja Lietuvos įstatymams. Kaimynės pasinaudojo mano tetos bejėgiškumu ir savo šeimos profesine bei visuomenine padėtimi", - įsitikinusi J.M.Vaičiulis.

Neįgali, tuo metu jau vyresnė nei 90 metų ponia Elena nebuvo informuota, kad vyksta teismai dėl jos nuosavybės teisių panaikinimo.

Sprendime minima, kad apie tai buvo skelbta laikraščiuose. Tai neva reiškia, kad senolė apie jos nuosavybės teisių panaikinimo procesą turėjo sužinoti iš spaudos.

„Tačiau kam D. Čivilienei ir A. Kazlauskienei prireikė apie teismą paskelbti per laikraštį, kai teta gyvena tame pačiame name? Be to, kaimynėms buvo žinoma, kad senolė negali išeiti nusipirkti spaudos ir dėl prasto regėjimo negali skaityti", - atkreipė dėmesį J.M.Vaičiulis.

Giminaitės nuostabą kėlė ir ta aplinkybė, kad VšĮ „Registrų centras" archyvuose esančioje ponios Elenos nuosavybės byloje

(Nukelta į 4 psl)

Mindaugo karūnavimo dienos proga Vilniuje nuskambėjo rusiškos dainos...

TOLIAU RUSINAMA LIETUVA

"Valstybės (Lietuvos karaliaus Mindaugo karūnavimo) dienos išvakarėse, **liepos 5 d.** Aikštėje prie Lietuvos Respublikos Prezidento Rūmų skambėjo poetų ir muzikantų iš Lietuvos, Latvijos, Lenkijos, Baltarusijos, Ukrainos ir **Rusijos** atliekami kūriniai, kurie priminė Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje puoselėtų tautų sugyvenimo ir tolerancijos dvasią."

ištrauka iš Prezidentūros 2007-07-02 pranešimo spaudai

Poetai ir muzikai S.Daukanto aikštėje žadins Didžiosios Kunigaikštystės dvasią

Naujasis leidinys – tai atsakas į šiandieninę situaciją.

Tautinių mažumų ir išeivijos departamentas norėtų Jus informuoti apie naujai pasirodžiusį informacijos teikimo užsienio lietuvių bendruomenėms kanalą - **Elektroninį k@lbos biuletenį.**

Naujasis leidinys – tai atsakas į šiandieninę situaciją. Šiuo metu užsienyje gyvena daugiau kaip milijonas lietuvių, veikia 35 bendruomenės. Nuolatos gausėja mokinių, norinčių mokytis lietuvių kalbos. Išeivijos mokytojams ir žiniasklaidos atstovams neretai trūksta kalbinės informacijos, sunku sekti staigius pokyčius. Projektu siekiama *u•pildyti kalbinės informacijos spragas*, pristatyti naujausias aktualijas, informacijos sklaidos šaltinius.

Mėnesinis leidinys bus platinamas elektroniniu paštu bei internete – šiemet pasirodys 8 Elektroninio k@lbos biuletenio numeriai. Leidinį sudarys kelios nuolatinės rubrikos: „Kalba per interneto langą" (elektroninių lietuvių kalbos išteklių ir interneto svetainių pristatymas), „Kalba ir knyga" (reikšmingiausių leidinių pristatymas), „Kalba klausimai" (biuletenio skaitytojų klausimų ap•valga), „Kalbos naujienos" (naujų kalbos reiškinių pristatymas).

Iki naujųjų numatoma pateikti gana išsamų naujų kalbos reiškinių, spausdintinių ir elektroninių kalbos kanalų kaleidoskopą. Neatmetama ir galimybė, kad pirminė mintis bus plėtojama toliau. Viena iš galimybių – internetinis diskusijų forumas kalbos *klausimais*.

Pirmąjį biuletenio numerį galite peržiūrėti prisegtame faile arba internete adresu: **http://www.tmid.lt/kalbosbiuletenis**

Agnė Uždavinytė - Šimelionienė
Patarėja informacijai ir viešiesiems ryšiams, Tautinių mažumų ir išeivijos departamentas prie LRV

Išvažiuokit! Ir kuo greičiau!

Romualdas Ozolas

Iš "Lietuvos Žinios"

Pasikeis. Pakeisim. Bet be jūsų

- Nieko čia jau nebepradėsiu. Išvažiuoju.
- Bet išvažiuoji tik po pusmečio! (Iš pokalbio gatvėj)

Išvažiuok, mergele, išvažiuok. Nelauk nė to pusmečio, nebent norėtum, kad tau čia viskas baigtų įgristi iki gyvo kaulo. Tąsyk dar pasitrainiok. O šiaip - važiuok. Ir draugus paragink.

Ekonomistė A.Maldeikienė ironizavo: "Išvažiuokit, čia jūsų niekam nereikia!"

Aš sakau rimtai: išvažiuokit, nes čia nieko nereikia ir jums.

Kažkada J.F.Kennedy sakė: "Neklausk, ką tau gali duoti Amerika, klausk, *kąą tu* gali duoti jai!"

Kas, kada ir kokia proga viešai paklausė, ką mes kiekvienas galim duoti Lietuvai? Iš kokios tribūnos, per kokį mitingą?

Taip, nereikia mūsų valdžioms Lietuvos žmonių katastrofiška ekonominė imigracija - normalu, gimstamumo minusinė kreivė - normalu, sensta visa Europa, mokamas aukštasis mokslas - normalu: studentų čia ir taip per daug, tegul jie važiuoja studijuoti į Airiją ar Oksfordą.

Kita vertus, kai reikia pakelti balsą prieš valdžią, prieš mūsų pasisamdytų tarnautojų savivalę, kiek žmonių susirenka į protesto akcijas? Netgi studentai, išgirdę apie parlamentinių partijų susitarimą dėl mokamo aukštojo mokslo, paraginti priešintis - neria į krūmus. Tautos demonstracijos - kaip ir Seimo: "debošai" arba balsavimas kojomis. Kas, jei ne lietuviškoji nepasitenkinimo demonstracija, yra emigracija? Kai Paryžiaus ar Berlyno jaunimas dėl savo teisių grumiasi su valdžios kiemsargiais, nepaisydami lazdų ir vandens patrankų, netgi (tegul ir guminių) kulkų, mąsiškiai ramiai sau renka pomidorus Ispanijoj ar braškes Airijoj ir apipléšia vienas kitą.

Ir laukia, kol Lietuvoje kas pasikeis.

Nes jūs, protestuojantieji kojomis, niekada nesugrįšit. Jus supančios ten, kur užkliuvote, jūsų į svetimų tautų mokyklas eiti pradėję vaikai, jus sulaikys svetimtaučiai vyrai ir žmonos, išsimokėtinai pirkti butai, namai, kitų susikurtos socialinės garantijos, kurių dalį atrieks ir jums, pigiajai darbo jėgai. Negrįšit jūs, kad ir kaip sparčiai gerėtų sąlygos Lietuvoje, kuri kuo toliau, tuo aiškiau ir jums patiems liks tik sentimentalus prisiminimas. Grįš vienetai. Kitokios dvasios, kitokio supratimo žmonės. Su jais mes atkursim Lietuvą ir kursim Trečiąją Respubliką.

Dar Sąjūdžio metais sakiau, kad mūsų laukia labai sunkūs laikai. Ir ne tik dėl to, kad po totalitarizmo sunkiai išmokstama demokratijos. Dar sunkiau išmokstama tikrosios laisvės - būti nepriklausomam laisvėje.

Jaučiau, kad laisvėje Lietuva pasimes. Dabar tai akivaizdu. O atsitiko tai dėl to, kad visi vadavomės ne KAM, o NUO KO: ne gyventi NEPRIKLAUSOMIEMS, o NUO RUSIJOS. Simboliais tapo "Mažeikių naftos" pardavinėjimas ir Europos Sąjungos Konstitucijos ratifikavimas: kuo tie daiktai yra virtę dabar? Neteisinu ir viešosios nuomonės formuotojų: visa informacinė *erdvė buvo pajungta naujosioms* priklausomybėms šlovinti, ne Rytų, o Vakarų gyvenimo būdui garbinti ir lietuviškajam (ne tik sovietiniam!) niekinti su tokiu reklaminio klipo debilumu, kad tuo patikėjusi visuomenė neišvengiamai turėjo infantilizuotis. Lietuva šiandien ir mąsto netgi ne septyniolikmečio protu.

(Nukelta į 5 psl)

Lietuviškas teisingumas... : advokatai prieš šimtametę

(Atkelta iš 3 psl)

nebuvo pridėtas teismo sprendimas, kiti dokumentai, iš kurių būtų aišku, kokiu pagrindu buvo išregistruotos tetos nuosavybė į jos laiptus ir koridorių namo išorėje ir antrame aukšte.

DELFI: Ar tiesa, kad jums buvo sunku rasti advokat'?

J.M.Vaičiulis: Taip. Sužinojusi, kad kaimynės įgijo nuosavybės teises į visas bendro naudojimo patalpas, buvau labai sukrėsta. Bandžiau ieškoti advokato, kadangi man reikėjo profesionalios teisinės pagalbos.

Tačiau visi advokatai, į kuriuos kreipiausi, *atsisakė ginti mano tetos teises ir man atvirai* pasakė kad niekas iš advokatų nenorės apsiimti šitos bylos, nes tai pakenktų „advokato karjerai". Visus advokatus baidė ne bylos sudėtingumas, bet aplinkybė, kad mano teta žiauriai nuskriaudė Advokatų tarybos pirmininko pavaduotojo J.Čivilio žmoną ir jos motiną. Man buvo paaiškinta, kad Lietuva yra labai maža valstybė, todėl užsitraukti įtakingų asmenų kerštą ar nemalonę nepageidaus nė vienas advokatas.

Neradusi sutinkančio padėti ginti senutę advokato, galvojau dėl šio fakto kreiptis į televizijos stotį, tačiau prieš tai ieškojau su kuo pasitarti, ką gi daryti toliau, nes į Lietuvą buvau atvykusi trumpam laikui. Kreipiausi patarimo į kunigą Antaną Saulaitį, su kuriuo teko susipažinti kursuose Amerikoje. Jei ne šio garbaus kunigo nuoširdi pagalba, esu tikra, būčiau neradusi advokato, kuris apsiimtų ginti tetos teises.

DELFI: Vis dėlto, teismai nepatenkino ponios Elenos prašymo atnaujinti bylų dėl bendro naudojimo patalpų priskyrimo tik D. Čivilienei ir A. Kazlauskienei bei jų atidavimo kaimynių nuosavybei.

Teismai taip pat nepatenkino jūsų tetos reikalavimo pripažinti negaliojančiu ir panaikinti rekonstruoto statinio (poniai Elenai teismo sprendimu pastatytų laiptų) priėmimo naudoti aktą.

Be to, bylas pralaimėjusiai šimtametei teismas priteisė sumokėti kelis tūkstančius litų teismo išlaidoms ir advokatės D. Čivilienės advokato išlaidoms padengti. Kaip visa tai vertinate?

J.M.Vaičiulis: Tokiais sprendimais Lietuvos teismai padeda D. Čivilienei ir A. Kazlauskienei u•valdyti ne tik visas namo bendro naudojimo patalpas, bet ir pasiglem•ti tetos Elenos butelį, kurį ji prarastų gindama savo teises.

Teta Elena kreipėsi i teismą, kad ją atleistų nuo žyminio mokesčio sumokėjimo, nes ji neturi tam lėšų. Teismas neatleido.

Aš sumokėjau visas bylinėjimosi ir teismų priteistas tetai mokėti išlaidas, tačiau apie tai nieko nesakiau, nes bijojau, kad jos širdis nepakels tokios neteisybės. Tačiau apie tai Lietuvos teismai, matyt, nesivargino pagalvoti. Gali būti, kad pažeidžiami žmonės Lietuvos valdžiai visai neberūpi!

Siekdamos, kad teta per įvairiausias skolas prarastų taip joms reikalingą butą, D. Čivilienė ir A. Kazlauskienė sugalvoja įvairiausių ir pačių netikėčiausių situacijų, kad teta kokiu nors būdu taptų kaltininke ir būtų įvelta į neišbrendamas skolas.

D.Čivilienė ne pirmą kartą terorizuoja teta Eleną su turto areštu. Pvz., draudimo bendrovė, kuri turi sudariusi draudimo sutartį su D. Čiviliene dėl jos ir A Kazlauskienės buto pirmam aukšte, 2004 metų balandį reikalavo iš tuomet 98 metų tetos įspūdingos sumos - beveik 13 tūkst. litų. Anot draudikų, jiems D.Čivilienė pranešė, kad teta, jos bute sprogus vandentiekio vamzdžiui, neva visiškai užliejo D.Čivilienės ir A.Kazlauskienės butą.

Turto areštas neįvyko tik todėl, kad tetos bute šildymo rekonstrukcijos darbus atlikęs meistras kreipėsi į draudimo įmonę ir paliudijo, kad vandentiekis buvo sutrikęs dėl nekokybiškos žarnelės.

DELFI: Kaip manote, kodėl teta Elena užsitraukė kaimynų nemalonę?

M.Vaičiulis: Teta man sake, kad negalėjo suprasti A. Kazlauskienės ir D. Čivilienės elgesio nes prieš daugelį metų ji užtarė ir palaikė A. Kazlauskienę, kai jai ir jos tuo metu mažoms dukroms (viena iš jų - dabartinė D. Čivilienė) būtų skirtas pats gražiausias ir didžiausias namo kambarys pirmame namo aukšte. Teta pergyveno, kad tuo metu vieniša, išsiskyrusi A. Kazlauskienė, likusi su dviem mažom mergaitėm, nebūtų nuskriausta, kad galėtų normaliai gyventi.

Kaip matyti, po šitiek dešimtmečių teta sulaukė „atpildo" už *gražius norus ir* pagalbą - A. Kazlauskienė ir D. Čivilienė atsilygino pykčiu, apgaule, panieka ir klasta, nesigėdindamos pakelti ranka ir prieš senolę, ir prieš mane, stojusią ginti jos teisių.

Kadangi ne tik tetai, bet ir man teko iš arčiau pažinti kaimynes, neturiu jokios abejonės, kad D. Čivilienės ir A. Kazlauskienė vienintelis tikslas ir jų *gyvenimo svajonė - užimti ir pasisavinti* visą namą ir sklypą. Joms nėra nieko neįmanomo, nes kažkokiu „stebuklingu" būdu sugebėjo apeiti įstatymus taip, kad jas palaiko net teismai. Mano nuomone, visi D. Čivilienės ir A. Kazlauskienės veiksmai tetos ir jos turto atžvilgiu tai patvirtina. Jos nesirenka priemonių šiai savo svajonei įgyvendinti, kiekvienu galimu atveju skaudindamos ir skriausdamos tetą.

Net senolės šimtmečio sukakties proga jos ant slenksčio prie buto durų paliko du raudonus, juodu kaspinu perrištus gvazdikus ir kremą veidui nuo raukšlių.

Taigi, ką čia bekalbėti apie ankstesnius jausmus - tokių kaimynų reikia tiesiog saugotis, todėl nepajėgi apsiginti teta ir bijo viena atidaryti durų nepažįstamiems, kad kartu neįeitų jos kaimynai.

DELFI: Teismai tęsiasi antrą dešimtmetį, tačiau jūs nenuleidžiate rankų. Kodėl?

J.M.Vaičiulis: Jaučiu pareigą padaryti viską, ką tik galiu, kad padėčiau atitaisyti šią didelę moralinę ir materialinę skriaudą ne vien savo tetai, bet ir paviešinant valdžios požiūrį į kitus vienišus, bejėgius Lietuvos žmones, kurie dėl įvairių priežasčių neturi galimybės kovoti su teismų biurokratija ir kurie nepajėgia suprasti visų įstatymo formalumų.

DELFI: Ar tikitės teisingumo?

J.M.Vaičiulis: Manau, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas turėtų pašalinti kylančias abejones dėl Lietuvos teismų objektyvumo ir bešališkumo ir teismų padarytos klaidos bus ištaisytos.

DELFI: Ką planuojate daryti, jei teismai nesutiks atnaujinti bylų?

J.M.Vaičiulis: Labai norėčiau, kad tetos byla būtų išnagrinėta ir išspręsta teisingai ir kad ginant jos teises nereikėtu Lietuvos Respublikos paduoti į Europos Žmogaus Teisių Teismą dėl demokratinei valstybei gėdingų dalykų.

Iš DELFI

(Visos DELFI, I. Urbonaitės nuotraukos)

ŽEMAIČIŲ KANKINIAI MARTYRS OF ŽEMAITIJA

THE TRAGEDY OF RAINIAI FOREST - JUNE 24 - 25, 1941

Translated from the original Lithuanian by Gloria O'Brien

The information was obtained from direct witnesses, i.e., persons who had been held as criminals in the Telšiai prison and later managed to escape, or guards, supervisors or general employees at the prison. Selected portions of the booklet are translated here.

(Final from last issue)

...Who They Were

Three brothers - Juozas, Antanas and Jonas Antanavičiai; Liudvikas Bachmanas; Kazys Baltrimaitis; Povilas Balsevičius; Albinas Baltramiejūnas; Stasys Balsevičius; Juozas Beimavičius; Kostas Bučius; Juozas Bumblys; Steponas Bubelė; Adolfas Butkevičius; Antanas Čiužas; Andrius Čiurinskas; Pranas Daukša; Stasys Dakневičius; Antanas Dibisteris; Henrikas Glazauskas; Pranas Gužauskas; Augustinas Gudaitis; Vaclovas Gailius; Ignas Gelžinis; Kazys Galdikas; Juozas Jablonskis; Aleksas Jankauskas; Jonas Jakštas; Stasys Jocys; Adolfas Jagminas; Kazys Katkus; Juozas Kvederis; brothers Petras and Bolius Kavoliai; Povilas Kardelis; Povilas Kazlauskas; Karolis Kizevičius; Vladas Kaveckas; Balys Korza; Leonas Kusa; Bronius Križinauskas; Vytautas Lileikis; Mikas Lengvinas; Pranas Lukauskas; Mikas Longinas; Liudas Malakauskas; Petras Maskolenka; Jonas Milius; Antanas Montvydas; Vladas Motuzas; Motiejus Norvaiša; Liudas Pakalniškis; Zigmas Parafionavičius; Vaclocvas Pabvarčius; Kazys Puškorius, Vladas Petronaitis; Kazys Paulauskas; brothers Andrius and Jonas Rudokas; Adomas Rakas; Zigmas Sakelis; Adomas Simutis; Julius Simutis; Feliksas Stukas; Vladas Sungaila; Česlovas Šalkauskas; Zenonas Šakenis; Edmundas Šalčius; Jonas Šleinius; Jonas Telšinskas; Juozas Truška; Zenonas Tarvainis; Jurgis Vičius; Povilas Vilčinskas; Hermenigildas •virzdinas.

Merchants, prep and university students, former Lithuanian Army officers, arms-smugglers and warehousers, foresters, local government officials, religious and agnostic, a tax inspector, day laborers, crafts and trade school students, policemen, teachers and professors, farmers, musicians, landowners, cobbler, watchmaker, poets, tailors, a bricklayer. Most were partisan patriots, anti-bolshevik spies, couriers and activists, and a few were persons falsely accused by communists, envious neighbors or "friends".

The Funeral

A chain of 70 wagons stretched from the Rainiai forest along the Telšiai road. Each wagon was decorated with greens and small trees, in the middle of which lay a coffin. Žemaičiai, the people of Telšiai, escorted their martyrs to their final resting place. The coffins were built by citizen volunteers, and now everyone was going to the Telšiai cemetery.

Work had been going on since the day before in the cemetery, where a common grave was prepared. The authorities determined that those who had suffered together, would be buried together, so that all visitors or passers-by should always remember those who rest here - victims of immeasurable atrocities carried out in our land.

Tuesday, July 1, 1941, was an ordinary working day, but the town of Telšiai looked and felt most uncommon. National tricolor flags had been displayed everywhere from the moment the Russian army retreated from the oncoming Germans. Now, however, they all bore black mourning ribbons. Every person's face looked sad and bitter, as they all prepared for a funeral such as Telšiai, and the nation, had never seen, and, pray God, hoped never to see again.

Flowers, wreaths and black ribbons - in incalculable numbers. The Žemaičiai (Samogitians) had woven garlands, enough to cover each coffin and each wagon in the entire burial procession.

The funeral services were held in Telšiai Cathedral's churchyard, where a temporary altar had been installed, because such a number of coffins and mourners could not possibly be accommodated inside. After the funeral Mass, the procession moved on, in the final journey to the last resting place. Priests and government officials led off, with representatives of civic organizations, teachers and students, and others following. The streets all around the route were packed with people. A choir and orchestra alternated in singing and playing mournful melodies.

The coffins were laid one next to the other in the Telšiai Catholic cemetery, each covered by floods of flowers and sorrowful tears. The priest uttered the words of a final farewell and performed religious rites. "Amžiną ątilsį" ("Eternal rest") was heard, then the sound of earth dropping upon the coffins from the hands of relatives. Eulogies were spoken by co-workers, relatives and representatives of the community and social groups. All swore, at the grave of those martyrs, to defend the nation and its liberty, with all their might. The Tautos Himnas (National Anthem) was sung before the open grave, the notes of the hymn blending with tears and uncontrollable sobs from the crowd.

That was truly a moment of great spiritual uplift, that a nation can experience, having sacrificed their sons' grave suffering, and their lives, on the altar of the fatherland. And upon their grave, to make an unbreakable resolution for the future.

Each eulogy was followed by the singing of national and religious hymns. The entire crowd watched in grief as workers began to fill the grave with earth. More flowers, tears and sobs — the very last moments of separation.

At the entrance to Telšiai cemetery, a great mound rose, covered with flowers and garlands, a grave such as our nation's history had never known. Dear fellow-countrymen, Lithuanians, Žemaičiai, when you visit Telšiai, be sure to always visit this grave. Here you may remember the hardest years in the life of our nation, and draw strength for your own work and aspirations from the memory of our heroes.

Išvažiuokit!...(Atkelta iš 4psl)

Tai mes įveiksim. Bet - išvažiavusieji ir besirengiantys išvažiuoti! - be jūsų. Neturėkit iliuzijų, kaip ir mes, čia liekantieji, pagaliau aiškiai matom mūsų galutinio išsivadavimo - išsilaisvinimo gyventi patiems su savimi savo pačių tūkstantmetėje žemėje - iškentėjimų gelmę.

Turėsim - čia liekantieji - parodyti visų pirma sau, kad Lietuva - gražiausia ir patikimiausia, gyventi tinkamiausia Žemės vieta ne į .Putin ar V.Žirinovski baimės, o dėl to, kad ir Ispanija ar Didžioji Britanija neturi to, ką turim mes; kad lietuviai - drąsi, darbšti ir išmintinga tauta mūsų pačių, o ne Airijos prezidentės akimis; kad mūsų valstybė - tikrai nepriklausoma demokratinė respublika; kad mes turim reproduktyvų nacionalinį ūkį, iš savo gamybos galintį išmaitinti savo tautą; kad kultūra yra mūsų tūkstantmečio gyvenimo tąsa, o jos ląstelė - šeima, tautos gyvybės, jos tęstinumo lopšys. Ir dar daug ką turėsime sau atrasti iš naujo.

Svarbiausias darbas - pajusti kiekvienam naują savo dvasios branduolę ir orientuotis visiems ė jė: mes, kiekvienas čia esąs, - ne dulkėvėjyje, o globalizmas - ne fatumas ar anoniminis monstras, galės blaškyti tautas kaip tornadas. Mes turim labai aiškią ir asmeninę, ir visuomeninę paskirtą - atsilaikyti čia, Lietuvoje, ir gyventi, pamažu vaduotis iš laisvšs epileptinių traukulių.

Iki šiol Prancuzija gyveno šūkiu: daug gauti ir nieko nedirbti. Naujasis prezidentas pakvietė daug dirbti ir dar daugiau gauti. Tai visiškai tinka ir mums.

Sudie, išvažiuojantieji ir išvažiuosiantieji. Sveiki, liekantieji! Čia tiek daug nuostabiausių darbų pirma - klausimas sau pačiam: ką aš tau galiu duoti, mano Lietuva? **Ir atsakyti: taip, jau žinau!**

KODĖL NEUŽMIRŠTAME SAVO KANKINIŲ ?

Po masinių deportacijų ir žudynių, kurias atliko Lietuvos okupantai rusai su pagalba vietinių žydų ir lietuvių parsidavėlių 1941-1949 metais Lietuvos vaikai likę gyvi pabiro 36 valstybėse kuriose šiandien užregistruota Lietuvių bendruomenės.

Kodėl jie ten, tuose valstybėse? Ar trūko Lietuvoje valgyti? Ar ne gražus mūsų kraštas? Ar negražiai, patriotiškai mus auklėjo Lietuvos mokytojai? Po 50 ir daugiau mokinių Lietuvos mokytojai sugebėjo išmokyti keturius skyrius. Giedant Lietuvos himną drebėdavome iš pasididžiavimo savo tauta ir jos praeitimi. Staiga nukrito gilotina ant visos Lietuvos. 1940m Sovietų Rusija okupuoja Nepriklausomą Lietuvą. Tuo laiku pogrindyje veikė komunistų partija su 727 nariais, du trečdaliai iš jų Lietuvos žydai, kurie paruošė rusams planą okupacijai ir atėjus jiems pradėjo valdyti ir žudyti Lietuvą. Prasidėjo „lygybė ir brolybė".

Pirmiausia užkliuvo Lietuvos mokytojai. 14 tūkstančių jų prasidėjus masinei deportacijai iš Lietuvos birželio 13-14 dienomis 1941 areštuoti su šeimomis, sugrūsti į gyvulinius vagonus ir išvežti į Sibiro ledynus lėtai ir skaudžiai mirčiai. Jų tarpe mano mokytojas 5-6 tame skyriuje džiovininkas Jonas Babušis, ir dvi tetos mokytojos mažažemio kalvio Bartkaus dukros. Visi jie ten greitai mirė. Liko dvi „ledo mergaitės".

Kas aprašys jų kančias? Kas juos atsimins Australijoje, kurie teisinasi, kad lietuviškai nemoka, tai internete Australijos Lietuvių Bendruomenė rasite anglų kalba parašyta Marijos Geštautienės tos „ledo mergaitės" prisiminimai. Tai turėtų perskaityti kiekvienas mūsų Bendruomenės narys. Mūsų šeima išvengė pirmos deportacijos.

Prasidėjo karas birželio 22 d. Atėjo vokiečiai. Rusai nesuspėję išvežti visų, jų atminimui, paliko gyvulyškiausiu būdu nužudytus tris kunigus Būdavonės beržyne. Rainiuose 73 kalinius iš Telšių kalėjimo. Du trečdaliai iš jų negalima buvo atpažinti. Taip baisiai buvo sužaloti.

Du iš šių skerdikų pabėgę žydai. Raslaną globoja iki šiandien Putinas Rusijoje, o Dušanskį Izraelis. Nei vieni nei kiti „laisvės nešėjai „ neįsileidžia į jokias kalbas sugrąžinti Lietuvai tuos budelius.

Atmintyje likę ir mano kaip liudininko atsiminimai apie Lukšių viršaičio Ulinsko šeimos išvežimą. Trečiadienio vakare birželio 12 d. tėtė įspėja - Atsikelk rytoj apie 3 val. kol dar nesukilę miške vapsvos, kurios baisiai kankindavo arklius. Važiuosime į Samuolynės mišką parsivežti likusios medienos.

Pakeliui į mišką privažiuojame prie Plėgų kaime Ulinsko sodybą. Ant kelio stovi kariškas sunkvežimis. Privažiavus arčiau iš kiemo pasigirsta ausiai neįprastas klykimas. Sunkvežimis užstojęs vartus .Pamatau kai iš kiemo du kareviai už rankų velka Ulinskų klykiančią senukę prie sunkvežimio. Tėtė įspėja . Tik nežiūrėk ir sukirtęs arkliams po botagą įvažiuojame į mišką. Sugrįžo gyvas tik jų sūnus,didele galva Juozukas, kuris mokėsi ketvirtame skyriuje Bartkų pradžios mokykloje. Tokį aš jį prisimenu, kaip Ulinskų Juozuką.

Per 50 metų minėjome tuos mūsų tautos kankinius, "Išvežtųjų Minėjime"Atgavus Lietuvai Nepriklausomybę pavadino tai GEDULO DIENA.

Sydnėjuje nuo pirmųjų dienų Minėjimą organizuoja įsisteigęs Jungtinis Baltų Komitetas

Jis vyksta patogiausioje vietoje Latvių Namuose, kur yra pakankamai vietos. Komitete yra po tris atstovus iš latvių lietuvių ir estų bendruomenių. Šių metų minėjimas iš vienos pusės buvo gražiausias, iš kitos pusės skaudžiausiais. Gražiausias tai atidarius užuolaidai Lietuvių chorui pasigirdo plojimų banga, nors tai ir buvo uždrausta.

Paskaitininkas Prof. Ilimar Altossar, Ph D. Faculty of Medicine University of Ottawa Canada, estų kilmės. Tokiems paskaitininkams mokami dideli pinigai. Aprašyti neįmanoma.

Kas klausėsi salėje? - 310. Iš kviestinių 30 svečių australų, buvo tik 6, iš 20 lietuvių dalyvavo tik 4 ir salėje kiti 8 tautiečiai.

Na , o Lietuvos vėliavai įnešti iš gyvos bendruomenės neatsirado trijų jaunų žmonių. Teko ją įnešti *„jaunuoliui: !!?* Teodorui Rotcui Bendruomenės pirmininkui, kuris visada turi laiko ir jėgų.

Birželio 13-to liudininkas

RAŠOTE TESTAMENTĄ?

Skirkite dalį "Tėviškės Aidams"! Mintimi šventa ten investuokite save, kur Dievas ir Tėvynė šaukia.

DAINA SUSTIPRINA PILIETINIO BENDRUMO JAUSMĄ

Edmundas Simanaitis

Mėginimai užvaldyti valstybę

Pernai Valstybės diena buvo pasitikta ir su anekdotiškai liksmagraudžiais pasišūkaliojimais. Artimojo užsienio spectarnybų įdiegtas į mūsų nelabai sparčiai pilietiškėjančią visuomenę lietuvių „gelbėtojas", stebėtinai sėkmingai startavęs, bet jam užbrėžto finišo - laimėti Seimą vienu ypu- nepasiekęs, vos spėjo išnešti kudašių į saugias teritorijas. Ir valdiškos duonos pakrimsti Lukiškių „sanatorijoje" jam neteko. Tai anaiptol ne pats svarbiausias praėjusios šventės akcentas, bet labai reikšmingas.

Lietuva, kaip ir kitos Baltijos šalys, niekada nepaliekama be akylaus svetimų slaptųjų struktūrų dėmesio. Ilgą metą bangavusi nauja afera – VSD skandalinga destrukcija – tapusi ne tik Lietuvos aukštųjų valdžių galvos skausmu, kėlė pagrįsto rūpesčio NATO ir ES. Buvo akivaizd•iai pademonstruota, kokiu būdu galima mėginti ir be tankų divizijų užvaldyti valstybę.

Estijos puolimas kibernetinėmis atakomis įspūdingai ir įtikinančiai parodė naujus poveikio būdus, taikomus nepaklusnioms ištrūkėlėms iš „sovietinio narvo". Kibernetinis karas sukrėtė kol kas tik Estiją, bet iššūkis buvo mestas ir NATO ir Europos Sąjungai.

Šie keli akcentai pilietinės savimonės praskaidrinimui. Mindaugo valstybė gyvuoja, remdamasi į tvirtą pagrindą. Mūsų pirmojo karaliaus būta narsaus karžygio ir išmintingo politiko. Jis realiai matė Lietuvos ateitį Vakaruose ir to siekė. Pasiuntė savo pasiuntinį Parbų pas Šventąjį Tėvą su prašymu krikštytis ir 1251 m. liepos 17 d. Lietuvos Didžioji Kunigaikštystė popiežiaus Inocento IV Milane surašyta bule buvo paskelbta katalikiška Lietuvos karalyste.

1253 m. liepos 6 d. Mindaugas su žmona Morta buvo vainikuoti. Eiliuotoji Livonijos kronika rašo, kad ir Mindaugo tėvas "buvo didis karalius, ir jo laikais nebuvo galima rasti jam lygaus".

Reikšmingi nūdienos politikos faktai

Labai reikšmingu nūdienos politinio gyvenimo faktu reikėtų laikyti unikalų atvejį. Sudaryta ma•umos Vyriausybė dirba, įveikdama senas ir naujai iškylančias kliūtis. Tėvynės Sąjunga ir socialdemokratų partija, užuot konfrontavusios pavojingų iš svetur pamėtėtų krizių sąlygomis, ryžosi imtis darbo kartu, jausdamos atsakomybę už valstybės ateitį.

Negalima nepastebėti dar ne visų politinių jėgų pastebėto Tėvynės Sąjungos dokumento - „Rusijos sulaikymo strategija". Jame rašoma: „Rusijos atžvilgiu Lietuva turi būti realistė, gebanti atvirai įsivardinti esamas ar galimas jos keliamas grėsmes nacionaliniam saugumui, privalo turėti strategiją, kaip šias grėsmes įveikti." Matyt, anksčiau ar vėliau poreikis aptarti minėtą Strategiją neišvengiamai rasis. Tai bus pats tikrasis, o ne suvaidintas rūpinimasis Mindaugo valstybės nacionalinio saugumo reikalais.

Kas gerai, kas nelabai

Lietuvoje pagerėjo verslo reikalai. Praėjusiais metais mūsų šalies ekonomika augo 7,5 proc., o šių metų pradžioje augimas siekė daugiau nei 8 proc. Neprošal mesti akį į Pasaulio banko ataskaitą „Doing Business in 2007", kur Lietuva pagal pasaulinę verslo aplinką yra tarp pirmų dvidešimties šalių.

Energetinio saugumo reikalai nėra patenkinami. Valstybės vadovo nuomone, išreikšta vizito į Azebaidžaną metu š.m. birželį, „Kaspijos jūros regionas yra viena iš realiausių alternatyvų garantuojant naują energetinių išteklių kryptį Lietuvai (...) Tačiau tam pirmiausia reikia sukurti jungtis tarp Kaspijos jūros regiono ir Rytų Europos." Reikia tikėtis, kad GUAM šalių suvienytos pastangos ir ES nuosekli enegetikos politika sumažintų, o vėliau ir panaikintų egzistuojančią regiono ir Lietuvos priklausomybę nuo vieno energetinių išteklių tiekėjo. Negalima pamiršti, kad ši priklausomybė Trečiosios Respublikos gyvavimo metais jau keletą kartų buvo panaudota kaip politinio spaudimo įrankis.

Lietuvos tūkstantmetis

Tai tik keli šrichai iš šalies gyvenimo, tačiau Mindaugo karūnavimo dieną neprisiminti Lietuvos vardo paminėjimo 1000-mečio būtų nedovanotina. Beje, yra manančių, kad šią Kvedlinburgo analuose išlikusią datą reikėtų laikyti ir Lietuvos valstybės egzistencijos Europos politiniame gyvenime pradžia. Juk mūsų protėviai gyveno etninėse žemėse, turėjo savo valdytojus kunigaikščius, kalbėjo lietuvių ir baltų genčių tarmėmis, gynė savo gyvenvietes, pilis ir savitą gyvenimo būdą, beje, ir tikėjimą. Buvome, išlikome, esame!

Tikriausiai, šalies vadovo raginama, Vyriausybė sukurs jungtinę darbo grupę, kuri rikiuos darbus ir spręs pasiruošimo 2009 metų renginiams organizacinius ir finansinius reikalus. Renginiai turėtų aprėpti visą Lietuvą, gerokai prasklaidydami dar daug kur sovietinės okupacijos balastinio palikimo tebetvyrančius draiskalus.

Žmonijos kultūros paveldo šedevras

Bene pats skambiausias akordas, pats reikšmingiausias įvykis Valstybės Dienos renginiuose bus Dainų šventė „Būties ratu". Šventės programoje rašoma, kad „Nacionalinė dainų ir šokių šventės tradicija - tai šimtą metų besitęsiantis procesas, išaugęs iki reikšmingiausio, didžiausio Lietuvos kultūros reiškinio, kuris ugdo visuomenės kūrybines galias." Maža to, 2003 m. lapkričio 7 d. UNESCO paskelbė Estijos, Latvijos ir Lietuvos Dainų švenčių tradiciją žmonijos žodinio ir nematerialaus kultūros paveldo šedevru. Taigi – Mindaugo Lietuvos vardo skambesys jau gerai girdimas pasaulyje.

Turime kuo pelnytai pasigirti, pasidžiaugti, pasididžiuoti

Keletas reikšmingų citatų iš šventės programos.

„**Kultūriniu** požiūriu nacionalinė dainų ir šokių šventimo tradicija yra tautinio kultūrinio identiteto išraiška, besiremianti masiniu meno mėgėjų - choristų, šokėjų ir muzikantų - judėjimu."

„**Kultūriniu- istoriniu** požiūriu nacionalinė dainų ir šokių šventės tradicija yra daug prisidėjusi prie nacionalinės Lietuvos kultūros formavimosi XIX a. pabaigoje - XX amžiaus pirmojoje pusėje ir tapo svarbiausia tautinio kultūrinio identiteto išraiška bei jo išsaugojimo forma, nuolat aktualizuojančia reikšmingiausią tradicinės kultūros palikimą (ypač visuotinai pripažintą vertingiausią jo dalį - dainą) bei reikšmingiausius praeities ir dabarties profesinės kūrybos klodus."

„**Pilietiniu ir politiniu** požiūriu dainų ir šokių šventės tradicija visada, ypač okupacijų laikotarpiais, buvo tarsi slaptas ginklas nacionaliniam identitetui palaikyti ir nepriklausomybės siekiams ginti. Tai, kad trijų Baltijos šalių nepriklausomybės kūrimas 1990 metais įvyko kaip „dainuojančios revoliucijos", yra nemažas dainų ir šokių šventės tradicijos suformuotos pasaulėjautos nuopelnas."

„**Socialiniu** požiūriu Dainų šventės dalyviai apima visus Lietuvoje egzistuojančius socialinius sluoksnius. Amžiaus atžvilgiu dalyviai skirstomi į vaikų, jaunimo, suaugusiųjų ir vyresniųjų amžiaus grupes. Lyties požiūriu tai - vyrai ir moterys. Tautybių požiūriu dalyviai taip pat apima visų Lietuvoje gyvenančių tautybių atstovus."

„Po Nepriklausomybės atkūrimo į Dainų šventę suvažiuoja lietuvių iš 15-os pasaulio šalių, todėl šventė įgavo Pasaulio lietuvių dainų šventės statusą ir vardą."

„Laisvę atgavusios nepriklausomos valstybės sąlygomis dainų ir šokių šventės tradicija tampa natūralia kultūrine sklaida, kuria kaskart periodiškai, surengiant nacionalinius renginius sostinėje, sutvirtinamas piliečių patriotinio bendrumo jausmas."

Belieka tik patiems sau pakartoti tai, ką seniai žinome:

Kol sutartinai Tėvynės dainas trauksime, tai ir mūsų darbai bus vaisingi.

Australijos Lietuvių Fondui aukojo

$86,250 K. Butkus ($886,610)

Valdybos vardu dėkoju už auką.
Audrius Balbata
ALF iždininkas

Aukos Betliejaus seselėms

$50 Miliauskienė M., po $20 Dainutienė A., Mačiulaitienė R., $15 Šalkūnienė N.

Nuoširdžiai dėkoju Jums u• aukas Betliejaus seselėms Paparčiuose.

Aldona Butkutė.

Aukos „Tėviškės Aidams"

$80 J.irA. Jankevičiai, $15 L. Bungarda, po $5 Č. Laurinaitis (Qld) ir K. Starinskas.

Nuoširdžiai dėkojame už aukas ir kartu prisiuntusiems prenumeratas.
ALKF valdyba ir „Tėviškės Aidų" darbuotojai

Pakalbėkime apie sveikatą...

Apelsinai padeda išvengti vėžio

Australijos mokslininkai nustatė, kad žmonės, kasdien suvalgantys po apelsiną, ne taip rizikuoja susirgti tam tikrų rūšių vėžiu. Citrusiniai vaisiai iki 50 proc. sumažina tikimybę susirgti burnos, gerklų ir skrandžio vėžiu. Be to, jei kasdien suvalgysime po citrusinį vaisių, iki 19 proc. sumažės insulto pavojus.

Citrusiniai vaisiai turi antioksidantinių savybių, saugo organizmą, stiprina imuninę sistemą, stabdo auglių augimą ir normalizuoja auglinių ląstelių funkcijas.

Australijos mokslininkai, remdamiesi 48 tarptautinių studijų apie citrusinių vaisių poveikį sveikatai rezultatais, rado įrodymų, jog citrusiniai vaisiai gali sumažinti širdies ir kraujagyslių ligų, didelio apkūnumo bei diabeto riziką.

Šiais duomenimis, iš visų citrusinių vaisių daugiausia antioksidantų turi apelsinai, kurių sudėtyje taip pat yra ir medžiagų, turinčių prieš uždegiminių, auglių ir kraujo krešulių susidarymą slopinančių savybių.

Veidas - organizmo poreikių atspindys

Iš veido odos būklės galima spręsti, kokių vitaminų trūksta mūsų organizmui

- **Jei veidas spuoguotas**, stinga A, B2,B6 vitaminų.
- **Jei oda sausa** - A ir E vitaminų.
-**Kai veidas nusėtas** raudonomis dėmelėmis, o lūpos sausos ir sutrūkusios - stinga vitamino B2.
- **Jei odoje daug inkštirų**, jums reikia vitamino A.
- Kai veido oda blyški, dulsva, o kraujagyslės išsiplėtusios - trūksta vitamino B12.

Veidui prižiūrėti skirtuose kremuose bei kaukėse yra daug odai naudingų medžiagų, bet natūralių produktų jie vis dėlto nepakeičia. Kad veido oda būtų gaivi ir sveika, pirmiausia reikia tinkamai maitintis. Daugiau valgykite kepenėlių, paukštienos, morkų, pieno produktų, grybų. Nepamirškite ir vynuogių, saldžiųjų pipirų, serbentų, petražolių - juose gausu odai reikalingo vitamino C.

SBS radio Lithuanian
The many voices of one Australia
Sydney 97.7 fm 5.00 pm Tuesday
Melbourne 93.1 fm 5.00 pm Tuesday
National 3.pm Tuesday - National frequencies -
Adelaide 106.3 fm, Adelaide Foothills 95.1 fmBrisbane 93.3 fm, Canberra 105.5 fm, Hobart 105.7 fm, Perth 96.9 fm

Tikiu, kad Tu, o Dieve, Tu pašaukei mane čia iš amžių glūdumos.
Man Tavo žvaigždės, einančios per girią, šviečia,
kad eičiau giedras ir ramus...

B. Brazdžionis

Nuoširdūs mūsų sveikinimai
Kunigui Juozui Petraičiui, MIC
su garbingu **85-rių metų** *gimtadienio Jubiliejumi ir*
55-rių metų *sielovados veikloje.*

"Tėviškės Aidų" redaktorė, Marija Geštautienė,
"Tėviškės Aidų" darbuotojai ir
ALKF valdyba

Europos Lietuvių Kultūros Centro Hüttenfelde atidarymas

Šių metų rugsėjo mėn. 1 d. Hüttenfelde, Romuvos pilyje, atsidarys Europos Lietuvių Kultūros Centras (ELKC).

Centro tikslai yra kurti išsamų Lietuvos įvaizdį skleidžiant informaciją apie kultūrinį, visuomeninį ir politinį Lietuvos gyvenimą; plėsti Lietuvos ir Europos kraštų piliečių bendradarbiavimą kultūros srityje bei rūpintis Europos kraštuose gyvenančių lietuvių ryšiu su Lietuva ir remti jų lietuvybės išlaikymo pastangas.

ELKC centro direktoriaus vietai u•imti buvo paskelbtas viešas konkursas, kurio metu gauta paraiškų iš keletos Europos kraštų.

Atrankos komisija, kurią sudarė Pasaulio lietuvių bendruomenės, Tautinių mažumų ir išeivijos departamento prie LR vyriausybės, Vokietijos lietuvių bendruomenės tarybos atstovai ir Vokietijos lietuvių bendruomenės valdyba, **iš visų pateiktų kandidatūrų tinkamiausiu išrinko Rimą Čuplinską.** Be kandidatų kompetencijos ir nuveiktų darbų panašiose srityse atrankos komisija ypatingai atid•iai nagrinėjo ir vertino kandidatų ir pateiktus ELKC veiklos strateginio vystymo ir plėtros planus.

ELKC veiklos kryptys bendrai skirstomos į paslaugas, taikomas nelietuviškai Europos visuomenei, ir į tokias, kurios taikomos Europoje gyvenantiems lietuviams.

Atsižvelgiant į aktualiausius poreikius, artimiausia ELKC veikla koncentruosis ties šiais uždaviniais.

+Lietuvių kultūros instituto darbų tęstinumas ir plėtra.

+Vilnius – Europos kultūros sostinė 2009.

+ELKC ir Vasario 16-osios gimnazijos simbiozė.

+Švietimas ir vaikų stovyklos.

+Internetinių portalų kūrimas.

+Nuolatinis bendradarbiavimas su VLB ir Europos kraštų lietuvių Bendruomenėmis.

+ELKC yra institucija, kurios paslaugomis galės naudotis platus Europos kraštų gyventojų ratas, o sėkminga ELKC veiklos plėtra bus įmanoma tik išlaikant nuolatinį dialogą su Vokietijos ir kitų Europos kraštų lietuvių bendruomenėmis!

B. Goštautienė, PLB Vokietijos bendruomenės informacija

DĖMESIO! DĖMESIO!

ALB Melbourno Apylinkės valdyba praneša, kad Metinis Susirinkimas įvyks sekmadienį, liepos 29, 1.30 val. p.p. Lietuvių Namuose.

Bus renkama nauja valdyba. Kviečiame bendruomenės narius įstoti į Melbourno apylinkės valdybą ir savo prašymus palikti ALB Melb Apyl. Valdybos pašto dėžutėje arba pranešti sekretorei Gražinai Kymantaitei tel. 97478634, mob.0412486519.

Dabartinė valdyba siūlo, kad būsima valdyba sudarytų iš visų Melbourno bendruomenės organizacijų paskirtų atstovų, tuo užtikrinant tampresnius ryšius tarp organizacijų ir sustiprintų Melbourno lietuvių veiklumą.

Į Metinį Susirinkimą kviečiame kiekvienos bendruomenės organizacijos atstovus.

ALB Melbourno apylinkės valdyba

Padėka

Melbourno Lietuvių Katalikių Moterų Draugija nuoširdžiai dėkoja Stefai Oertelli už $220 - aukos surinktos per jos motinos a.a. J. Simutienės laidotuves.

Vietoj gėlių, a.a. J. Simutienės laidotuvėse aukotojų sąrašas:

Po $30 R. Kemešytė, po $20 Švambarys, Z. Prašmutaitė, po $10 Lucy Price, H. Statkuvienė, R. Kenny, V. Pumputis, R. Mačiulaitienė, M. Prašmutienė, V. Rutkauskienė, E. Margan-Marganavičius, Anon, D. Levickienė, A. Vyšniauskienė, Rasa Bertrand, Irena Johnston, po $5 M. Miliauskienė, M. Geštautienė, B. Kymantienė, A. Tomkinas.

Brangūs tautiečiai!

Liepos šeštoji - pirmojo suvienytos Lietuvos valstybės valdovo, kunigaikščio Mindaugo vainikavimo karaliumi šventė - tai proga prisiminti pirmąjį ir vienintelį Lietuvos karalių - asmenybę, pranokusią savo laiką.

Istorijos šaltiniuose Lietuvos karalius vadinamas Mindaugu Išmintinguoju- XIII a. pradžioje jis savo lankstumu sužlugdė daugelį Kryžiuočių ordino planų. Bene ryškiausiais Mindaugo politikos žingsnis - krikščionių tikėjimo priėmimas.

Karūną, kurią tuomet valstybių vadovams suteikdavo popiežius, galime laikyti didžiuliu valstybės laimėjimu. Rytiniame Baltijos krante tik lietuviai buvo įkūrę karalystę. Šventajam Sostui įsteigus vyskupiją, atsirado galimybė steigti aukštąją mokyklą, įsilieti į krikščioniškąją Europos kultūrą ir plėtotis baltų tradicijoms.

Mindaugo karūnavimo dieną verta laikyti Lietuvos valstybės europinio pripažinimo diena. Nors okupacijos dešimtmečiais primiršta visa, kas buvo tautiška, atkūrus nepriklausomybę vėl švenčiame Valstybės dieną ir mename senąją Lietuvos valstybingumo istoriją.

Liepos šeštoji - diena, kai tapome valstybe, todėl norisi pasveikinti kiekvieną lietuvį ir kitatautį, šiandien kuriantį šimtmečius siekiančią valstybės istoriją, darnios, saugios ir klestinčios valstybės viziją bei kiekvieną tautietį, nešantį tautos žiburį tolimiausiuose pasaulio kampeliuose. Linkime, kad Jūsų darbai ir mintys padėtų sukurti Lietuvą, kurią savo vizijoje matė pirmasis Lietuvos karalius Mindaugas.

Tautinių mažumų ir išeivijos departamento prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės Generalinis direktorius Antanas Petrauskas

1253 metais buvo karūnuotas vienintelis Lietuvos karalius Mindaugas. Ši data – mūsų valstybės istorijos išeities taškas, data, kuri mums leido tapti Europos dalimi. Iš tolimų protėvių kaip brangiausią palikimą paveldėję valstybingumą – puoselėtą, prarastą ir vėl atgautą - dabar sutelktu darbu jį stipriname. Šiandien esame laisvi, ir tvirti yra mūsų valstybės pamatai.

Tačiau ir šiandien Mindaugo karūnavimo diena turi ne tik simbolinę, istorinę prasmę. Tai tarsi moralinis imperatyvas drauge kurti mūsų visų ateitį – ateitį mūsų vaikams. Privalome nepamiršti, kad mūsų valstybė, mūsų bendruomenė vis dar tebėra kuriama, vis dar tebėra statoma. Jai reikalinga kiekvieno mūsų parama, nuolatinė ir nenutraukiama priežiūra bei globa. Šiomis dienomis Lietuvoje aidi Pasaulio lietuvių dainų šventės balsai, kaip niekada didelis dalyvių ir žiūrovų skaičius rodo, kad ilgus metus tautiškumą puoselėję idėjos ir darbai šiandien yra ne mažiau svarbūs ir laukiami.

Mielieji, siųsdama nuoširdžiausius linkėjimus kiekvienam iš Jūsų mūsų Valstybės gimimo dieną, kartu kviečiu nepamiršti, jog kiekvienas iš mūsų reikalingas mūsų šaliai, mūsų Lietuvai.

Pagarbiai,
Irena Degutienė
Lietuvos Respublikos Seimo narė

Linkėjimai Australijos lietuviams, Lietuvos Respublikos Valstybės Dienos proga.

Sveikinu iš Vilniaus. Dėkoju ALB KV nariams, apylinkės valdyboms, bendruomenėms bei seniūnijoms, lietuviškoms organizacijoms, veikliesiems bendruomenėje ir prijaučiantiems, ir visiems, visiems Australijos lietuviams, kad neužmirštate savo Tėvynės Lietuvos, tėvų - senelių gimtinės.

Linkiu laimės, pasisekimų ir džiaugsmo Jūsų šeimuose, darbuose, sporte ir kituose laisvalaikio užsiėmimuose.

Greetings from Vilnius to all friends within and beyond the Australian Lithuanian Community, on the celebration of the Republic of Lithuania's National Day, 6th of July.

I wish everyone happiness and success in your family lives, business, sport and other activities. Thank you for remembering who you are, Australians of lithuanian heritage. In my opinion, we of lithuanian descent, from all corners of this great big country of Australia, will remain dear to each other and always be part of our broad Australian lithuanian family.

Greetings from Vilnius, Lietuva.

Birutė Prašmutaitė
Pirmininkė/President
ALB Krašto Valdybos 2007-2008
Federal Executive, Australian Lithuanian Community
Būstinė/Headquarters: Melbourne, Australia

CATHOLIC WORLD NEWS

Polish, Lithuanian leaders to attend September beatification

The beatification Mass will be celebrated by the Vatican Secretary of State, Cardinal Tarciso Bertone (bio–news) and is expected to attract the participation of around 100.000 faithful.

Father Papczynski will be the fourth member of the Marian Fathers to be beatified. The others are **Lithuanian Archbishop Jerzy Matulewicz (Jurgis Matulaitis)** and two martyrs of the Second World War....

PASAULINIS PAMINKLAS KOMUNISTŲ AUKOMS PRISIMINTI

Pagaliau, po 18 metų, pasaulinis paminklas komunistų aukoms prisiminti jau užbaigtas ir atidarytas JAV sostinėje Washington'e. Estijos parlamento narė Mari-Ann Kelam surinko čia pridėtą medžiagą apie šio desimties pėdų aukštumo paminklo atidarymą, kuris įvyko prieš pora savaičių.

Some articles on the Victims of Communism Monument dedication

Tunne and Mari-Ann Kelamwere able to shake President Bush's hand and to exchange a few words with him. Thanks to his presence, there was fairly decent press coverage of the event.

****

Wall Street Journal June 13, 2007
An Overdue Memorial

Considering the enormity of what it commemorates, the Memorial to the Victims of Communism, dedicated by President Bush yesterday, is striking for its modest proportions: a 10-foot female figure raising a torch at a busy intersection in Washington, D.C. That's a fitting rebuke to an ideology that made a fetish of statuary, and murder, on a ...

(THE FULL WSJ.com ARTICLE IS ONLY AVAILABLE TO SUBSCRIBERS.)

****

Memorial to the Victims of Communism

NOTES from the Dedication Ceremony, Seminar at the Heritage Foundation and the Dinner Washington, June 12, 2007

MC James Roberts (Radio America): It is important that those millions of victims do not become merely a statistic. Their names are known to God, but they must also be known to us.The idea to erect a monument to the victims of Communism dates from 1989 – it has taken 18 years and cost one million US dollars.

Archbishop Pietro Sambi, Apostolic Nuncio: The 20th century has been a century of martyrs. There has always been a spiritual dimension of human presence. Communism negated both God and democracy, it reduced a human being into a tool of production. Dedication of this memorial is proof that human nature is far stronger than systems that try to dominate it. Recalls John Paul II who said that thanks to these victims we have been able to regain freedom with dignity.

Paminklas komunistų aukoms atminti Victims of Communism Monument, Washington DC, USA

Apie užsienio jaunimo stovyklą Lietuvoje:

Rugpjūčio 27-30 d. Tytuvėnų poilsiavietėje „Sedula" pasaulio lietuvių jaunimui duris atvers nemokama „PJIEL vasaros stovykla 2007". **Šiemet stovyklos tema – „Lietuviai pasaulyje ir Lietuvoje: bendruomeniškumo link".**

Dalyvių laukia marga ir azartiška programa: juostų audimo čempionatas, karžygių ugdymo mokykla, orientacinės užduotys, šokiai prie laužo, vaidinimai, naujų sutartinių interpretacijų kūrimas, Lietuvos ateities scenarijų kūrimas, politologinės – sociologinės simuliacijos, aktualų problemų sprendimas prie derybų stalo, diskusija apie emigraciją ir pilietiškumą. Stovykloje taip pat bus apdovanojami straipsnių konkurso „Pilietiškumas. Tautiškumas. Emigracija" laureatai. PJIEL stovykla surengta bendradarbiaujant su Tautinių mažumų ir išeivijos departamentu prie LRV.

Jaunimas į stovyklą kviečiamas registruotis iki liepos 15 d.

Plačiau apie PJIEL projektą – „Geopolio" interneto puslapyje: www.geopolis.lt ir prisegtame faile.

Agnė Uždavinytė - Šimelionienė
Patarėja informacijai ir viešiesiems ryšiams
Tautinių mažumų ir išeivijos departamentas prie LRV

Apie blogį

Amerikietiškose pasakose - gėris pabaigoje visada sumuša blogį Chuck Norris koją.
Afrikietiškose pasakose - blogis visada baltas.
Baltarusiškose pasakose - Lukašenka visada nugali blogį.
Estiškose pasakose - blogis suspėja pasenti ir numirti, kol gėris susiruošia jį nugalėti..
Žydiškose pasakose - gėris visada parduoda blogį.
Švediškose pasakose -galų gale gėris ir blogis pradeda kartu gyventi.
Olandiškose pasakose - gėris visada pabaigoje surūko blogį.
Krikščioniškose pasakose - gėris pabaigoje visuomet duos progą pasitaisyti blogiui.
Itališkose pasakose - gėris galų gale sužinos, kad blogis - jo motina.
Indiškose pasakose - gėris pabaigoje eina dainuoti ir šokti su blogiu.
Meksikietiškose pasakose - gėris tūkstantyje serijų pletkina su blogiu, kol galų gale jam grįžta atmintis.
Čigoniškose pasakose - gėris visuomet nukniaukia blogį, o blogio kaip tokio išvis nėra.
Bermudų pasakose - blogis pats kažkur pradingsta.
Lietuviškose pasakose - gėris su blogiu pasiima alaus ir eina kartu žiūrėti kaip dega kaimynų namas.
Rusiškose pasakose - durnius visada laimi... bet nei jis geras nei jis blogas, girtas ir tiek.

Tarėsi židiniečiai

Sekmadienį, š.m. gegužės 3 d., įvyko **Geelongo senjorų skautų Židinio metinė sueiga.** Joje dalyvavo 18 židiniečių, o susimokėjusių nario mokestį yra 33. Kancleris, brolis Vytautas, perskaitė 2006 m. metinės sueigos protokolą, kuris buvo vienbalsiai patvirtintas. Tėvūnas brolis Liudas pradžiugino sueigos dalyvius, pranešdamas, kad finansinė Židinio būklė yra nebloga ir kad per Motinos dienos minėjimą Židinio kasa pasipildė daugiau kaip 100 dolerių. Tėvūnas padėkojo visiems, kurie ko nors prisidėjo prie bendros veiklos. Brolis Kajetonas papasakojo apie grybavimo iškylą į Otways nacionalinį parką.

Po to įvyko naujos vadovybės rinkimai. Neatsiradus kitų norinčių kandidatuoti, kitų dvejų metų kadencijai vienbalsiai perrinkta buvusi vadovybė - Tėvūnas Liudas Bungarda ir kancleris Vytautas Mačiulis. Tėvūnas sutiko būti ir kasininku. Dalyviai palinkėjo vadovybei sėkmės.

Nutarta sekmadienį, liepos 15 d. Lietuvių namuose suruošti "Sveikinam Žiemą" (Christmas in July). Pradžia 12 val. Į sueigą pakviesta Ms Miriam Bilander iš Diversitat, kuri pateiks aktualios informacijos pensijinio amžiaus žmonėms. Kviečiami dalyvauti visi židiniečiai. Vaišės bus nemokamos.

Skautų sueiga baigėsi tradicine "Lietuva brangi". Po to židiniečiai neskubėjo skirstytis, o pratęsė diskusijas prie kavos puodelio.

Židinietis Kaja.

"Džiugo" Tunto Žinios

Labas Sesės ir Broliai!

Noriu padėkoti visiems sesėms ir broliams, kurie prisidejo prie 100 metų pasaulio skautavimo jubiliejaus. Mes Melbourne suruošėm "Laužą" - dainavom, vaidinom.

Viena daina buvo skirta Sesei Danai : (sung to the tune of *Mellow Yellow*, this song was hilarious on the day).

Title: Man pantinka bananai
Chorus
O, Sese Sese, Dano, O jo,
Aš radau bananą, O jo,
Po mano pyjamo
Dėk į čemodaną

Žiūrovai buvo labai patenkinti. Gavom daug pagyrimų - sakė tokio įdomaus koncerto jau senai nematę. Ypač džiaugėsi , kad tiek daug jaunimo dalyvavo.

Ačiū visiems - suaukota - $375.80

1.4.2007 Pietus virė Vyr. Skautės - uždirbo $286.00, ačiū sesės.

20.5.2007 Pietus virė skautai - uždirbo $329.00, ačiū tėvams ir skautams.

UPCOMING EVENTS

- Sunday 1st July 2007 verda Vyčiai ir Budžiai so dust off your aprons, organise yourselves and get cooking.
- 13th - 14th July 2007 - Friday night sleepover at the Litho Klubas including Saturday morning excursion (details to be advised), all welcome $10 each. This includes dinner and breakfast. Please reply to this email if you will be attending so we know the numbers.
- Possible snow trip later this year??? Any thoughts, suggestions?
- Stovykla confirmed 2nd - 9th January 2008 at Clifford Park, Wonga Park Vic.

Budėk
Tuntininkė
v.s. Dana Lynikas

Spindulėliai

Aidas Žilinskas
GRYBAI

Vieną saulėtą sekmadienį, mes visi važiavom į Red Hill grybauti. Užtruko labai ilgai ten nuvažiuoti. Jes buvome su savim pasiėmę du peilius ir krepšius. Mes sustojome prie kelio krašto, kur yra miškas, o tame miške auga pušys.

Išlipę iš mašinos užsidėjom striukes, pasiėmėm krepšius ir išėjom ieškoti grybų. Pirma mes pamanėm, kad visi grybautojai jau surinko visus grybus. Bet kuo toliau mes ėjom į mišką tai tuo daugiau buvo grybų.

Kai prisirinkom pintinę grybų, nusprendėm važiuoti namo. Grįžę grybus valgėme su kotletais ir buvo labai skanu.

Judrina Kymantaitė, 11 metų
BAUGI PILIS (Pasaka)

Vieną vakarą, su drauge Rimante važiavom į didelę pilį.

Ten buvo labai gražu – visos šviesos uždegtos. Laiptai vedė labai aukštai. Buvo daug kambarių. Man buvo gražu. Mes dar ten buvom kaip girdėjom baugų garsą - *MUHAHAHAHA!*

- O kas tai? – sušuko Rimantė.
- Aš nežinau – atsakiau jai – Einam greitai, - pakviečiau draugę.

Kai mes norėjom išeiti lauk, durys užsidarė!..

(Bus daugiau)

Tomas Sadauskas, 10metų
LĖLĖ SKRENDA

Buvo mergaitė ir berniukas. Turėjo jie tris balionus. Mergaitė atsinešė į lauką savo lėlę ir pririšo ją prie baliono. Bet kai berniukas paėmė lėlę, jis ją paleido, ir balionas su lėle nuskrido aukščiau. Laimė, kad lėlė užstrigo ant laidų.

Mergaitė buvo labai liūdna ir verkė. Tada ji nubėgo tiesiai pas tėvelį. Viską papasakojo jam apie balionus ir lėlę.

Tėvelis suprato ir nuėjo į garažą paimti kopėčių. Tėvelis užlipo ant kopėčių ir nuėmė mergaitės lėlę nuolaidų. Tik balionas nuskrido... Mergaitė labai apsidžiaugė, kad atgavo savo lėlę.

Kotryna Čelikaitė, 12 metų
ŠARKA VAGILĖ

Šarkelei pagailo draugužės varnos, iš kurios lapė neseniai pavogė sūrį. Nusprendė ją kaip nors varnai padovanoti. Nežinojo šarkelė, kur jai gauti dovanos, tai nusprendė paskraidyti ir paieškoti draugužei dovanos.

Tuo metu maža mergaitė ruošėsi nusnūsti. Ji nusiėmė savo papuošalus, atidarė langą ir įlipo į lovą.

Kai mergaitė pradėjo snausti, pro jos langą įskrido šarka. Negalėjo vagilė atsispirti. Paėmė ji mergaitės breangenybes ir išskrido. Atsikėlusi mergaitė savo papuošalų neberado...

Šarka skrisdama džiaugėsi. "Varnelei šie dalykai tikrai patiks!"-galvojo ji.

Bet daikčiukai buvo per daug gražūs ir blizgantys.

Nusinešė šarkelė brangenybės į savo lizdą ir, užmiršusi varnelę, visą popietę grožėjosi savo grobiu.